



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE MEMBRIS ECCLE-||SIAE MILITANTIS,|| TRIBVS LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

III. De variis Ordinibus Religiosorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53880)

giosi sint in statu perfectionis, & non sint perfecti. Ex his poterit tota definitio satis intelligi.

CAPVT III.

De variis Ordinibus Religiosorum.



QVANTVM ad TERTIVM. Veteres duo tantum agnoscunt genera religiosorum; unum anachoretarum, siue eremitarum; alterum cœnobitarum. Ita enim docet Hieronymus in epistola ad Eustochium de Virginitate, Augustinus lib. 1. de moribus Ecclesiæ, cap. 31. & Cassianus collat. 18. cap. 4. Itaque errat Isidorus lib. 2. de diuinis officiis, cap. 15. vbi tria facit genera Monachorum, eremitas, anachoretas, cœnobitas; nam iidem sunt anachoretæ, & eremitæ.

Addit quidem Hieronymus tertium genus, & Cassianus tertium & quartum, sed illa non sunt verè genera religiosorum, sed quædam relaxationes, & corruptiones religionum. Nam tertium genus vocant eorum, qui in cœnobiis viuunt, sed adhuc aliquas proprias retinent facultates, nec in omnibus obtemperant præpositis; quæ sine dubio est corruptio vitæ cœnobiticæ. Quartum genus vocat eorum, qui ex monasteriis ad eremum transeunt, non vt sanctius, sed vt liberius viuât, nimirum excusso iugo superiorum, & legum cœnobiticarum; quæ est corruptio vitæ eremiticæ, quare ista duo à Patribus vocantur deterrima genera Monachorum. Possumus nos cum B. Thoma, & Scholasticis paulò plenius & subtilius explicare formas, & genera religionum iuxta fines, ad quos instituuntur. Omnis igitur religio ad perfectionem caritatis refertur, vt dictum est.

Possumus autem tribus modis Deum diligere, ei que seruire: Vno modo, per cõtemplationem ipsum Deum in se diligendo, ei que inhærendo: Alio modo, per actionem Deo in membris eius seruiendo, vt alendo pauperes, suscipiendo peregrinos, &c. Tertio modo, per vtrumque simul Deo obsequium præstando, id est, per cõtemplationem, quæ in actionem prodeat, siue per actionem, quæ necessariò requirat cõtemplationem. Quod faciunt, qui concionibus, & Sacramentorum administratione populo seruiunt.

NNn

Iuxta

Iuxta hos fines tria sunt genera religionū. VNUM earum quæ profitentur vitam contemplatiuam solū, quod generā in multas formas diuidi potest iuxta varias constitutiones & regulas, quas sequuntur. Alij enim sequuntur instituta Antonij, alij S. Pachomij, alij S. Basilij, alij S. Benedictij, S. Romualdi, alij B. Brunonis, &c.

ALTERVM genus est earum religionum, quæ profitentur vitam actiuam, quod in tot formas diuiditur, quod sunt opera caritatis. Quidam enim militando atque Ecclesiam armis protegendo seruiunt Deo, Quales sunt equites Hierosolymitani, S. Iacobi, S. Ioannis, & alij quidam egrotos curando in Xenodochiis, quidam mortuos sepeliendo, & aliis rationibus dum in proximos beneuolentiam ostendunt Deo grātum obsequium præstant.

TERTIUM genus est eorum, qui profitentur vitam militatam, quod etiam in varias formas diuiditur iuxta varias constitutiones. Quidam enim sequuntur regulam S. Augustini, quidam S. Dominici, quidam S. Francisci, &c.

Quod autem hæc ordinum varietas fuerit in usu in veteri Ecclesia, & uilissima sit, facillè probari potest, nam, ut Cassianus in synonymo, Augustino, Cassiano locis notatis patet, semper fuerunt tam eremitæ, quàm cœnobitæ, qui vitam contemplatiuam profiterentur; quod etiam fuerint, qui vitam actiuam exercerent, patet ex Cassiano collat. 14. quæ est præsertim Abbatis Nestoris, cap. 4. ubi dicit, ex religiosi sui temporibus alios dedisse operam contemplationi, alios curando in Xenodochio, alios alendis pauperibus, alios miserorum suscipiendo patrocinio, &c. Quod denique fuerint, qui vitam militatam sequerentur, perspicuum est tum ex eodem Cassiano ibidem, ubi dicit, quosdam etiam religiosos dedisse operam instruendis, & docendis imperitis, tum ex B. Augustino, qui in duobus sermonibus de communi vita Clericorum, asserit se instituisse in suo Episcopatu religionem regularium Clericorum.

Quod autem in his tribus generibus religionū multæ essent diuersitates iuxta varias obseruationes, & ritus viuendi, docet Epiphanius in fine librorum contra hæreses, ubi dicit, quosdam religiosos ex instituto sui ordinis abstinuisse a carnibus alios etiam ab ouis, alios etiam à piscibus, alios etiam à


pane. Rursum, quosdam nudis pedibus ambulasse, alios sac- cum interius gestasse, alios humi cubasse, &c.

Iam verò quòd hæc varietas institutorum in eadem fidei consensione nihil obsit Christianæ religioni, sed potius valde profit, hinc intelligi potest, quod hac ratione prouisum est omni hominum generi, vt nemo sit, qui velit ad perfectionem tendere, & non possit. Varia enim sunt hominum ingenia, variæ propensiones, nec pares omnibus vires. Vnus diligit solitudinem, alius gaudet frequentia; vnus libenter orat, alius libentius legit, vel operatur, &c. Si ergo omnis religio requireret solitudinem, vel omnis communionem, & frequentiam; aut si omnis religio abstinentiam à carnibus indiceret, vel nulla indiceret, &c. pauci admodum religiosi esse possent. Nunc autem in tanta varietate religionum potest omnibus satisfieri.

Altera ratio esse potest, quia cùm omnis ordo initio ferueat, ac multos homines excitet ad pietatem; paulatim autem postea feruorem illum remittat; Deus subinde novos ordines excitando, quasi perpetuò feruorem in Ecclesia sua nunc per hos, nunc per illos conseruat. Certè si quis legat vitam, & res gestas sanctorum Antonij, Benedicti, Bernardi, Brunonis, Francisci, Dominici, & aliorum, qui aut novos ordines instituerunt, aut veteres iam penè collapsos restituerunt, is fatebitur esse verissimum, quod diximus de mirifico ardore in studium pietatis, & multorum hominum conuersione à peccatis ad Deum per novos ordines religiosos.

CAPVT IV.

De confirmatione Religionum.

 RIVR hoc loco breuis quædam dubitatio, an religionū institutio libera sit, an verò egeat summi Pontificis confirmatione, sed facilis est solutio. Duo siquidem in omni religione inueniuntur; essentia ipsa religionis, quæ in tribus votis sita est; & determinatio illius essentiæ ad certum modum viuendi. Et quidem essentia religionum in Euangelio fundamentum habet, vt paulò post demonstraturi sumus: proinde ex hac

NN n 2 parte